

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na brak ujawnienia zaskarżonej decyzji w całości
— Zaskarżona decyzja nie została w pełni ujawniona skarżącej, z naruszeniem art. 1 ust. 2 TUE, art. 15, 296 i 298 TFUE oraz art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”). Znajomość nieprzekazanych informacji jest niezbędna jako centralny element decyzji w celu umożliwienia zrozumienia i zweryfikowania obliczenia składek.
2. Zarzut drugi: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych poprzez niewystarczające uzasadnienie zaskarżonej decyzji
— Zaskarżona decyzja narusza obowiązek uzasadnienia przewidziany w art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty, ponieważ ani podstawa, ani szczegóły obliczeń nie zostały ujawnione. W odniesieniu do zakresu swobodnego uznania pozwanej nie wyjaśniono, jakie wyceny (i z jakich względów) zostały dokonane przez pozwaną.
3. Zarzut trzeci: naruszenie istotnych wymogów proceduralnych poprzez brak konsultacji i naruszenie prawa do bycia wysłuchanym
— Skarżąca nie została wysłuchana przed wydaniem zaskarżonej decyzji, ani przed wydaniem opartego na niej zawiadomienia o wysokości składek, co jest sprzeczne z art. 41 ust. 1 i 2 lit. a) karty.
4. Zarzut czwarty: Niezgodność z prawem rozporządzenia delegowanego (UE) nr 2015/63 ⁽¹⁾ jako podstawy upoważniającej do wydania zaskarżonej decyzji
— W ramach zarzutu czwartego skarżąca podnosi, że art. 4–7 i 9 oraz załącznik I do rozporządzenia delegowanego 2015/63 — na którym opiera się zaskarżona decyzja — tworzą nieprzejrzysty system ustalania składek, który jest sprzeczny z art. 16, 17 i 47 karty, i który nie zapewnia poszanowania art. 20 i 21 karty oraz dochowania zasady proporcjonalności i pewności prawa. Pomocniczo zarzut ten podniesiono również w odniesieniu do tych przepisów dyrektywy 2014/59/UE ⁽²⁾ i rozporządzenia (UE) nr 806/2014 ⁽³⁾, które czynią wiążącym system składek — zdaniem skarżącej niezgodny z wskazanymi podstawowymi prawami i wartościami prawa Unii — wprowadzony w życie rozporządzeniem delegowanym 2015/63.

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — Portigon/SRB

(Sprawa T-481/19)

(2019/C 305/70)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Portigon AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: D. Bliesener, V. Jungkind i F. Geber, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 16 kwietnia 2019 r. dotyczącej obliczenia składek pobieranych ex ante na rzecz Jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na rok 2019 (SRB/ES/SRF/2019/10) w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżące;
- zawieszenie postępowania na podstawie art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia w postępowaniach dotyczących skarg T-365/16, T-420-17 i T-413/18 lub zakończenia ich w inny sposób;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 70 ust. 2 akapit pierwszy do trzeciego rozporządzenia nr 806/2014/UE ⁽¹⁾ w związku z art. 8 ust. 1 lit. d) rozporządzenia wykonawczego nr 2015/81/UE ⁽²⁾, art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE ⁽³⁾, art. 114 TFUE
  - Pozwana niesłusznie nałożyła na skarżącą obowiązek opłacania składek, ponieważ rozporządzenie nr 806/2014/UE i dyrektywa 2014/59/UE nie przewidują obowiązku opłacania składek przez instytucje w likwidacji. Artykuł 114 TFUE zakazuje nakładania składek na instytucje takie jak skarżąca.
  - Prawodawca nie powinien był opierać obowiązku płacenia składek na art. 114 TFUE z powodu braku związku z rynkiem wewnętrznym. Ogólnounijne zharmonizowane rozporządzenia w sprawie składek nie ułatwiały korzystania z podstawowych swobód ani nie utrudniały zauważalnych zakłóceń konkurencji w odniesieniu do instytucji wycofujących się z rynku.
  - Pozwana niesłusznie nałożyła na skarżącą obowiązek opłacania składek, ponieważ instytucja ta nie jest narażona na ryzyko, likwidacja na podstawie rozporządzenia (UE) nr 806/2014 jest wykluczona, a instytucja nie ma znaczenia dla stabilności systemu finansowego.
  - Skarżąca nie prowadzi żadnej nowej działalności od 2012 r. i znajduje się w stanie likwidacji w wyniku decyzji Komisji w sprawie pomocy. Większość jej pozostałych zobowiązań utrzymuje powierniczo dla innego podmiotu prawnego
  - Rozporządzenie delegowane 2015/63/UE ⁽⁴⁾ narusza art. 114 TFUE oraz art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE jako podstawowej regulacji dotyczącej obliczania składek (art. 290 ust. 1 zdanie drugie TFUE).
2. Zarzut drugi: Naruszenie art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ metoda obliczania nie pozwala na pełne uzasadnienie zaskarżonej decyzji. W zakresie, w jakim obliczenie opiera się na rozporządzeniu delegowanym 2015/63 UE, nie może ono być stosowane.
3. Zarzut trzeci: naruszenie art. 16 i 20 karty, ponieważ ze względu na szczególną sytuację skarżącej zaskarżona decyzja narusza ogólną zasadę równego traktowania. Ponadto zaskarżona decyzja wkracza w sposób nieproporcjonalny w swobodę przedsiębiorczości skarżącej.
4. Zarzut czwarty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 2 rozporządzenia nr 806/2014/UE w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE, ponieważ przy obliczaniu kwoty składki strona pozwana powinna była wyłączyć zobowiązania wolne od ryzyka z istotnych zobowiązań.

5. Zarzut piąty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014/UE w związku z art. 5 ust. 3 i 4 rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE, ponieważ pozwana błędnie obliczyła wysokość składek skarżącej na podstawie podejścia brutto w odniesieniu do umów na instrumenty pochodne.
6. Zarzut szósty (pomocniczo): naruszenie art. 70 ust. 6 rozporządzenia nr 806/2014/UE w związku z art. 6 ust. 8 lit. a) rozporządzenia delegowanego nr 2015/63/UE, ponieważ pozwana błędnie uznała skarżącą za instytucję podlegającą reorganizacji.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty, ponieważ strona pozwana powinna była wysłuchać skarżącą przed wydaniem zaskarżonej decyzji.
8. Zarzut ósmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i 2 lit. c) karty i art. 296 ust. 2 TFUE w związku z tym, że pozwana nie uzasadniła w wystarczający sposób zaskarżonej decyzji.

-
- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (²) Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/81 z dnia 19 grudnia 2014 r. określające jednolite warunki stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 15, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).
- (⁴) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2019 r. — CV i in./Komisja

(Sprawa T-496/19)

(2019/C 305/71)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: CV, CW i CY (przedstawiciel: adwokat J.N. Louis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności Komisji oddalającej ich wniosek z dnia 4 czerwca 2018 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji oddalającej ich wniosek o przyjęcie środków zapobiegających naruszeniu zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami i pracownikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia, skarżący podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia i zasady równowagi siły nabywczej między urzędnikami, bez względu na miejsce ich zatrudnienia. W pierwszej kolejności skarżący wskazują, że zaskarżona decyzja jest pozbawiona uzasadnienia, co uniemożliwia im zrozumienie zasadności tej decyzji, a Sądowi sprawowanie kontroli sądowej. W drugiej kolejno